

Sami Jabrane 'in shock' nu verblijfsvergunning verloopt

Sami Jabrane (22) van Cobu Boys vluchtte begin dit jaar voor de oorlog in Oekraïne. In Nederland bouwde de geboren Marokkaan zijn leven opnieuw op. „In drie dagen tijd moest ik zes keer een grot in om te schuilen.”

Pjotr Pos
Amersfoort

Sami Jabrane zal donderdag 24 februari van dit jaar nooit vergeten. De student farmacie was op die dag in Zaporizja, in het oosten van Oekraïne, een tentamen aan het voorbereiden voor die dag. „Ik maakte nog wat grappen met de docent, tot we hoorden dat de oorlog uitbrak. Dat tentamen ging niet meer door en we moesten meteen naar huis.”

De ergst denkbare nachtmerrie werd op die donderdag werkelijkheid voor Jabrane. „De Russen rukten snel op en als ze binnen 25 kilometer van onze stad kwamen, ging er een luchtalarm af en moesten we meteen naar de ondergrondse bunkers. Dat kon uren duren en het gebeurde een paar keer per dag. Ik heb tanks vanuit mijn raam gezien, maar dat waren gelukkig nog niet die van de Russen.”

Doodsbang

Jabrane woonde zonder familie in Oekraïne. „Op mijn zeventiende besloot ik om naar Europa te gaan en me hier verder te ontwikkelen. Ik was bezig aan mijn vijfde en een na laatste studiejaar. Mijn familie uit Marokko belde me de hele tijd en elke keer loog ik tegen ze dat het goed kwam. Ondertussen was ik doodsbang.”

Op 27 februari kon Jabrane de trein richting het westen nemen. Dat was een moeilijke beslissing. „Treinen vallen natuurlijk erg op. Vanuit de trein zagen we in de verte veel rook boven steden. Als we bij een stad kwamen, moesten we bukken en stil zijn. De trein stopte ook vaak, om maar onopgemerkt te blijven.”

De 22-uur durende trip verliep zonder kleerscheuren. „Achteraf was het een heel goede beslissing. We hebben zelfs geluk gehad. Ik reisde met vier andere studiegenoten. Een dag later vertrokken er nog eens vijf die ik goed kende. Die avond begonnen de gevechten in Zaporizja.”

Vechten

Jabrane verbleef een aantal dagen in Oezjhorod, een Oekraïense stad die tegen de grens van Slovenië aanligt. „Daar waren we veilig. Maar het stond er vol met andere gevluchte mensen”, herinnert hij zich. „De Oekraïense mannen van boven de 18 jaar waren het bangst. Zij mochten het land niet uit en

moesten vechten.”

Na een tussenstop in Hongarije zocht Jabrane naar een plek om vast te gaan wonen. „Ik keek eerst naar Italië en ook naar Frankrijk, want ik spreek Frans. In die landen kon ik niet terecht, omdat ik geen Oekraïens paspoort heb. Ik woonde bijna vijf jaar in Oekraïne en tijdens je studie heb je dan een tijdelijke verblijfsvergunning. Daar maakten ze echt onderscheid in bij het binnenlaten van vluchtelingen.”

In Nederland kon hij de vluchtelingenstatus wél aanvragen. „Ik ben nu al verliefd geworden op Nederland. Iedereen is zó aardig

Cobu Boys reageerde enthousiast en daar heb ik het geweldig naar mijn zin

– Sami Jabrane

▲ Sami Jabrane: „Als we bij een stad kwamen, moesten we bukken en stil zijn.” FOTO RODNEY KERSTEN

voor me. In Nijkerk had ik een huis gevonden. Dat deel ik met een Oekraïens stel. Ik zocht als eerste naar een voetbalclub. Ik kan niet leven zonder voetbal. Ik wist dat de inschrijvingsdeadline er snel aankwam, dus stuurde ik mails naar drie of vier clubs. Cobu Boys reageerde enthousiast en daar heb ik het geweldig naar mijn zin. Al mijn teamgenoten zijn zo aardig en zijn vrienden geworden.”

De linksbuiten van de Amersfoortse zaterdagvijfdeklasser deed in augustus dit jaar zelfs al mee op het Amersfoorts Voetbalkampioenschap en scoorde in de wedstrijd tegen stadgenoot De Posthoorn dat in de vierde klasse uitkomt. Daarna kreeg de jonge student slecht nieuws. Op 3 maart verloopt zijn tijdelijke verblijfsvergunning als vluchteling en moet hij uit Nederland weg zijn.

„Ik was echt in shock toen ik dat hoorde”, blikt hij terug. „Dat was voor mij het slechtste nieuws sinds de oorlog begon. Ik voel me hier net thuis.”

Onbegrip en onmacht

Onbegrip en onmacht voerden dan ook de boventoon in de emoties van de Marokkaan. „Ik weet niet of het discriminatie is of niet. Mijn huisgenoten die een Oekraïens paspoort hebben, mogen wél langer blijven dan tot 3 maart, terwijl we in precies dezelfde situatie zitten. Omdat ik geen Oekraïens paspoort heb, kon ik bij de IND (Immigratie- en Naturalisatiedienst, red.) ook niet aangeven dat ik mijn leven daar ben kwijtgeraakt. Ik heb geen idee of het veilig is in Oekraïne op 3 maart.”

Momenteel volgt Jabrane zijn studie farmacie via online-lessen. „Het stomme hieraan is dat ik een aantal maanden later mijn studie afgerond heb en me dan hier in Nederland voor een specialisatie zou kunnen aanmelden. Wat er gaat gebeuren, weet ik echt niet. Hopelijk verandert de regel bij de IND.”